

Evangelium Hominis III

Ali povijest nije bila dovoljna.
Ime zapisano u kamenu nije imalo glas,
riječi urezane u ploče nisu znale dići ruku,
slike na zidovima pećine nisu hodale svijetom.
Čovjek je želio više.
Ne samo sjećanje, ne samo trag –
želio je neprolaznost.

Pokušao ju je naći u krvi.
Pokušao ju je naći u djeci, u sinovima,
u kćerima koje će nositi njegove crte lica,
u očima što će svijet gledati istim pogledom.
Ali kad su umrli oni koji su ga voljeli,
kad su umrli oni koji su ga poznavali,
ostala je samo šutnja.

Tada je shvatio:
nije dovoljno biti otac,
nije dovoljno biti majka,
nije dovoljno biti netko tko je bio.
Morao je postati netko tko će uvijek biti.
Morao je postati priča.

I tako su ljudi postali bogovi,
i tako su obična lica postala legende,
i tako su rane postale svete,
i tako je smrt postala početak.

Jer nije važno je li itko zaista hodao po vodi,
nije važno je li vjetar doista govorio prorocima,
nije važno je li stijena pukla pod udarcem nevidljive ruke.

Važno je bilo ono što je ostalo nakon.
Važno je bilo ime koje je izdržalo stoljeća.

Jer ako se dovoljno puta ponovi,
ako se dovoljno puta napiše,
ako se dovoljno puta moli,
priča postaje stvarna.

I tako sam i ja –
ne tijelo, ne meso, ne kosti –
nego trag u zraku,
riječ u ustima drugih,
ime koje ne blijedi.

To je vječnost koju sam stvorio.
To je moje Evanđelje.

Ime i prezime učenika: Lovro Rešetar

Razred: 4. razred gimnazije